

Хората неволно му правѣха пътъ, мълкомъ и боязливо се притискаха ъ стениѣ на кжщята и трепетно се взираха въ него. А той съ невидими крачки се носѣше право въ Алказаръ, сѣкашъ не вървѣше, а тихо плаваше . . . И туку изеднажъ свѣтълъ слънчевъ лжчъ прорѣза черния облакъ и падна надолу, но освѣти само тоя човѣкъ. Ослѣпително грѣящъ срѣдъ околния мракъ, самъ той бѣ нѣкакво чудо. Ужасъ обхвана сърцата, мнозина не можеха да го гледатъ и падаха ничкомъ. Сѣкашъ тихо летейки той се изкачи по голѣмитѣ мраморни стълби на Алказаръ, мина всички стаи и безшумно се отзова при леглото на неподвижно прострѣната и умираща дъщеря на халифа. Той приближи болната, сложи ржка на главата ѝ и промълви:

— Стани и ходи! . . . Твоята вѣра те спаси.

Саида трепна, усмихна се, прекръсти се и стана отъ смъртното легло здрава, цвѣтяща, щастлива, каквато си бѣше едно време.

Обезумѣлиятъ отъ щастие Абень-Серахъ приближи непознатия човѣкъ и извика:

— Кой си ти, о дивни човѣче?!

— Азъ съмъ лѣкаръ изъ Юдея.

— Обрекълъ съмъ и ти давамъ половина отъ моето царство.

— Моето царство не е отъ тоя свѣтъ. Азъ съмъ пратенъ отъ Бога да оздравя дъщеря ти за Негова слава.

И сѣ тъй тихо, съ невидими стѣпки напусна Алказаръ и града тоя чуденъ човѣкъ. И сѣ тъй съпжтствува ярко сияещъ слънчевъ лжчъ, който се носи надъ него и го освѣтява презъ черния облакъ.